

Kázání na neděli Vzkříšení 12. 4. 2020

Nevidím vás, můžu jen tušit, že na druhém konci kamery někde jste.
Přesto i takto vám přeji
Milost Vám a pokoj.

*Bože, děkujeme ti za tento den plný slávy.
Děkujeme ti, že tvůj vzkříšený Syn
dnes přemohl smrt a otevřel nám nebe.
A prosíme tě: Dej nám svého Ducha a obnov v nás svůj život,
abychom i my vstali z mrtvých
a naším světlem aby byl Kristus,
tvůj Syn a náš bratr, který s tebou a Duchem svatým
žije a život tvoří navěky.*

Evangelium Mt 28, 1-10

Sestry a bratři v Kristu, milé děti

Proč vlastně věřit ve vzkříšení? Není to zvláštní? Vzkříšení. Není to absurdní? Vždyť ještě nikdy nikdo vzkříšení nezažil, neviděl, neprobádal. Každému se někdy taková otázka prohnala hlavou. Tak nesmíš myslet! Říkají někteří. Musíš prostě věřit. Přesto – jsou to důležité otázky. Víra hledá odpovědi. Co se nechvěje, to nemá šanci získat stabilitu. I víra se chvěje a ptá se. Ptá se po zásadních věcech.

Na takové otázky nejde odpovědět jinak, než příběhem.

Příběh první: z vikariátu: Žila byla jedna paní. Narodila se do křesťanské rodiny. Ale akorát ve vsi neměli faráře, tak čekali se křtem, až toho faráře budou mít. Mezi tím ale miminko vyrostlo v děvče a to se už křtít nehodí. Tak že se dá holka pokřtít při konfirmaci. Jenže – no, byla válka, tak, no, vždyť není zmeškáno,

konfirmace bude, až válka skončí. Jenže válka skončila a ve vsi stále nebyl farář.. no, holka se může dát pokřtít při svatbě. Děvče vystudovalo pedagogickou fakultu, šlo učit, přišel rok 68. Pokřtěná učitelka- mohla by vůbec učit? A taky se nevdala. Jak si muselo být rodičům, když umírali a to jejich děvče pořád samo a pořád mimo církev? Zkrátím to. Nevdala se nikdy. Přesto žila v těsném dotyku s církví. Biblické hodiny v Žamberku nevynechávala. Bylo jí osmdesát. Na jedné návštěvě slovo dalo slovo. Nad talířem kysela požádala o křest. Krásně jsme všechno připravily se ženskýmá z ze Žamberka. Při křtu poklekla na zem svého pokoje. Pak byly chlebičky a tak...Všechny jsme cítily, že je čas jít a nechat ji to celé vstřebat. Zavírala dveře s tím: teď chci být chvíli sama. Když zavírala ty dveře, byla najednou celá růžová, jako novorozené dítě. A už tak vždycky zůstala. Něco krásného ji neslo. Umřela asi dva, tři roky po křtu. Věřte nevěřte, je to skutečný příběh, Jiřina Kačenová z Letohradu zná i jméno té sestry. Proč to ta sestra dělala, dát se pokřtít? V osmdesáti. Aby splnila přání rodičů? Ti už její křest neoslaví. Ze strachu ze smrti? Těžko. Ke křtu ji muselo vést něco jiného a hádejte co.

Druhý příběh: jezdívala jsem do domova seniorů v Budíškovicích. Paní vrchní mě hned zařadila do houfu „svých holek“ a dlužno říct, že já se nebránila. Mě je mezi sestřičkami dobře. Po bohoslužbě jsem vždycky zaběhla na sesternu a měla tam připravené úkoly: kdo potřebuje přečíst noviny, kdo potřebuje probrat politiku, kdo chce farářku. Takhle jsem se jednou dostala na dámský pětilůžkový pokoj. Byla tam jedna paní. Sestřičky mě za ní poslaly, že bych tam měla jít, že by mě tam potřebovaly. Jen se tak na mě podívaly, tak smutně. Že by rády samy, ale teď není moc času. Zašla jsem za ní, Představila se a koukám, že mi paní neřekne nic. Zkusila jsem se jí dotknout. Třeba jenom spí. Chytla se mě jako záchranného pásu. Odcházela - a bála se. Seděla jsem tam – no nevím, jak dlouho. Vcelku jsem věděla, co je před námi. Srdce jí klopytalo čím dál tím víc, přestávala dýchat, tak jsem si říkala: no dojdeme spolu k nebes bráně a pojedu domů. Pak najednou jako kdyby něco zašustilo. Jakási bílá záře potáhla celou postel svátkem. Paní se celá rozzářila.

Bylo to – jako když se Popelka převlékla do svatebních šatů a podívala se do zrcadla: Tak krásná jsem? Jsem to já? Tak krásná?. Najednou tolik světla a tepla a radosti. Nahlédla za nebes bránu. A srdíčko zase naskočilo, začala dýchat, otevřela oči a řekla Jděte domů. Přiznávám, že to se mnou trochu cuklo. Jeden by čekal životní moudro a ono tohle. Tak jsme se pomodlily a já frčela ještě na jednu návštěvu a pak domů. Už byl večer, tak abych za volantem nesnula, pustila jsem si rádio. Zrovna jsem chytla nešpory na Proglasu. Velebí má duše Pána a můj duch jása v Bohu, mám Spasitele, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení...(to je z evangelia podle Lukáše, chvalozpěv Marie). S radostí jsem se přidala k modlitbě. Ano, to jsem viděla, z budíšovické postele rovnou na nebesa... Snad že nahlédla do té radosti a slávy, co ji čeká, že se přestala bát. Umřela prý nad ránem, jestli měla pohřeb nebo ne, jestli ji pohřbil kolega nebo ne, to jsem se už nedozvěděla. A vlastně je to pro náš příběh jedno. Došla domů, krásná jako nevěsta pro svého ženicha.

Příběh třetí: byl večer, pomalu padala tma. Seděla jsem u stolu a dívala se do krajiny. Pod naším domem byl hřbitov. Někdo tam přišel. Vlastně ani nevím, jestli si nesl konev s vodou nebo květinu na hrob. Pamatuju si jen, že rozsvítil svíčku, chvíli postál a odešel. Svíčka zářila čím dál tím víc. Byl to hrob v rohu, malý, dětský. Táta toho dítěte tam šel a zapálil svíčku. Proč vlastně? Do noci nechat svítit světlo? Takto zbytečně? A pro mě byla ta svíčka, to bylo tak zvláštní. Bylo to tak – jak to říct? Hezký? Tajemný? Mrazilo z toho a bylo to krásné zároveň. Na potměšlém hrobě rozbíjelo světlo tmu.

Proč vlastně Velikonoce? Neměly by to být spíš svátky – čeho vlastně? A proč absurdní věci typu vzkříšení? Ze strachu před smrtí? Ne. Ze strachu ze života po smrti? Ne. Víra je odpověď na lásku. Na pevnou, jasnou Boží lásku.

Živý Bože,

*ve slavnosti vzkříšení tvého Syna
nám jako dar dáváš nový život radost bez konce.*

*Bud' nám ve svém Synu stále blízko,
abychom svobodně a bez zábran
kráčeli po cestě k tvé slávě
a chválili tě a blahorečili ti
v Duchu svatém nyní a navěky.*

Prosíme za lidi v nouzi, za lidi vyděšené, za lidi, kterým někdo umřel.

*Prosíme za děti tohoto sboru, prosíme za děti v Diakonii ve Vlašimi.
Prosíme za moudrou správu věcí veřejných, prosíme za odborníky ve
všech těch vládních komisích*

*Prosíme za lidi, co se umí usmát i očima, když už máme ty obličejy z
půlky pod rouškami,
prosíme za ty, kdo pomáhají, v nemocnicích i jinde
prosíme za radost strachu navzdory.*

...

Otče náš...

Fp 2, 6-11

*Koncept kázání, tedy kázání nehotové, protože psané a ne kázané; snad přece jen
bude někomu k užítku a povzbuzení. Požehnané Velikonoce!*

Kateřina Frühbauerová